

Мрія

Анатолій Костецький

Якась бджола
в траві гуде.
Кудись
якийсь хлопчак іде.
Повзе мені на майку жук.
А я —
на сонечку лежу,
лежу і думаю про те,
чому так швидко
клен росте?

Вночі — росте,
росте і вдень,
росте й тоді,
як дощ іде —
щомиті вище й вище,
мов у казках чи віршах!

От взяв би —
та й мене навчив
(йому ж це, мабуть, просто!)
рости і вдень, і уночі,
щоб стати вище зростом,
бо я ходжу
вже десять днів
і про одне лиш мрію:
"Як хоч на голову мені
перерости Сергія?!"
Тоді б я
так йому сказав
неголосно — та чітко:
— Гей, ти!
Щоб Олю — не чіпав!
Вона моя сусідка.
А як зачепиш,
то гляди:
намну одразу ж вуха!..

Ну й налякався б
той Сергій —
і втік би геть щодуху!
Отак було б...
А поки я
дивлюсь на нього
іздаля,
лежу на сонечку й мовчу —
рости у клена
вперто вчусь...